

עמ"ת 65011/05/17 - קאסם סואעד, עגאב סואעד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עמ"ת 65011-05-17 סואעד ואח' נ' מדינת ישראל ואח'

בפני כבוד השופט ערפאת טאהא
העוררים
1. קאסם סואעד
2. עגאב סואעד

נגד
המשיבה
מדינת ישראל

החלטה

בפניי ערר על החלטות בית משפט השלום בנצרת (כב' השופט עדי במביליה - אינשטיין) מיום 7/5/17 ו- 14/5/17, בגדרן נדחו בקשות לעיון חוזר שהגישו העוררים לאפשר להם לחזור ולהימצא בביתם שבצפת ולאפשר לעורר 1 לצאת לעבודה.

רקע עובדתי

1. נגד העוררים הוגש לבית משפט קמא כתב אישום המייחס להם עבירות של סחיטה באיומים וקשירת קשר לביצוע פשע. בהתאם לעובדות כתב האישום, בחודש 11/06 החלה חברת א.צ. אבידן בע"מ, שבבעלות יניב אבידן, בביצוע עבודות עפר ופיתוח באתר בניה בשכונת "רמת רזים" בצפת, הסמוך לחווה שבבעלות העוררים. משהבחינו בעבודות המבוצעות במקום קשרו העוררים ביחד עם אחרים קשר לדרוש לעצמם דמי חסות מבעלי האתר, במסווה של "שירותי שמירה". הם סיכמו כי ככל שבעל האתר לא יעתר לדרישתם, יאיימו וינקטו בפעולות אלימות לשם קידום מטרת הקשר. בהמשך פנו העוררים ביחד עם אחרים לנציגי החברה ונציגי חברת השמירה שהועסקה במקום וביקשו להעביר את השמירה לידיהם תוך שהם מאיימים על השומרים ועל אחרים. הם אף טענו בפני השומרים כי האזור הוא שלהם ושארף אחד מלבדם אינו רשאי לשמור במקום. משלא נענתה החברה והבעלים שלה לדרישות, הגיעו לאתר רעולי פנים שכלאו את השומרים, גרמו נזק לציוד שבמקום ואף גנבו ציוד יקר ערך, כל זאת במטרה לאלץ את החברה להעביר לידי אדם בשם גולן, שקשר קשר עם העוררים, את השמירה במקום.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרים של העוררים עד תום ההליכים המתנהלים נגדם. העורר מס' 1 שוחרר ביום 7/2/17 בהסכמת הצדדים בתנאים מגבילים שלפיהם הוא ישהה במעצר בית מלא בביתו של מר סואעד חליל בכפר כמאנה ולא יצא מפתח דירת המגורים במהלך כל שעות היממה. זאת בנוסף לתנאים מגבילים נוספים כפי שפורט בהסכמת הצדדים שקיבלה תוקף של החלטה באותו יום. באשר לעורר 2, ניתנה בעניינו החלטת ביום 8/3/17 שבה קבע בית המשפט קמא, כי אין מחלוקת בין הצדדים בדבר קיומן של ראיות לכאורה. עוד קבע בית המשפט קמא, כי **"מעשיהם של**

המשיבים, מעצם טיבם וטבעם, מקימות עילת מעצר מכח מסוכנותם לשלום הציבור בכלל ולשלומם של קורבנות אירועי הסחיטה בפרט". בית המשפט בחן חלופת מעצר שהוצעה על ידי העורר מס' 2, וקבע כי יש בחלופה כדי להשיג את מטרת המעצר. בהתאם לכך, הורה בית המשפט קמא על שחרור העורר 2 בתנאי מגבילים, שלפיהם הוא ישהה במעצר בית מלא בביתם של לובנא ועזיז סואעד, בעיר כרמיאל ולא יצא מפתח דירת המגורים במהלך כל שעות היממה. זאת, בנוסף לתנאים מגבילים נוספים.

3. ביום 24/4/17 כחודשיים וחצי לאחר מתן ההחלטה בעניינו של העורר 1, ופחות מחודשיים ממתן ההחלטה בעניינו של העורר 2, הגישו העוררים בקשה לעיון חזור, בגדרה הם עתרו לאפשר לעורר 1 לחזור ולהתגורר בביתו שבצפת וכן לאפשר לו לצאת לעבודה ולעורר מס' 2 לצאת ממעצר הבית להתאווירות ולפעילות גופנית וטיפול שיקום למספר שעות ביום.

4. בהחלטה מיום 7/5/17 דחה בית המשפט קמא את הבקשה. באשר לעורר 1 נקבע, כי השיקולים שעמדו בבסיס התנאים שנקבעו בהחלטת השחרור לא השתנו באופן מהותי, נקבע עוד, כי הבקשה הוגשה בתחילת שמיעת הראיות והיענות לה עלולה להביא לשיבוש הליכי משפט והשפעה על עדים. מאז השחרור חלפה תקופה קצרה בלבד ולא ניתן ללמוד ממנה לענין הפחתת המסוכנות של העורר מס' 1 והיכולת ליתן בו אמון. ביחס לבקשה לצאת לעבודה קבע בית המשפט קמא, כי מדובר בעבודה בשטח מרעה נרחב של 3,000 דונם שמקשה על קיום פיקוח אפקטיבי של משטרת ישראל, וכי העבודה מוצעת ללא פיקוח משמורן כלל. באשר לעורר 2 נקבע, כי האישור הרפואי באשר לטיפול השיקומי שהוא זקוק לו הוא מיולי 2016, ולא הוצג אישור רפואי עדכני. נקבע עוד כי האישור הרפואי שהוצג הינו כללי ואינו כולל מקום, מועדים ושעות טיפול. על כן, גם הבקשה בעניינו של העורר 2 נדחתה, אם כי בית המשפט קמא השאיר פתח להגשת בקשה לעיון חוזר בצירוף אישור רפואי עדכני המפרט את מועדי הטיפולים הנדרשים, לרבות מיקום הטיפולים ושעות הטיפול.

5. ביום 11/5/17 הגישו העוררים "הודעת עדכון לבית המשפט", שבה נטען, כי בעניינו של המבקש מס' 1 הבקשה לצאת לעבודה תצומצם רק לשטח שבין ביתו לרפת שנמצאת מרחק של 500 מטר מהבית ובטווח העין. לטענתו, כל מי שמבקר בבית יכול ליצור קשר עין מידי עם הרפת והסובבים אותה. באשר לעורר מס' 2, נטען כי הבקשה בעניינו תעודכן לאחר קבלת חוות דעת רפואיות עדכניות.

6. בדיון מיום 14/5/17, שנקבע לדיון בעניינו של נאשם אחר בפרשה, נידונה גם הודעת העדכון שהגיש הסניגור, ובהחלטה מאותו יום חזר בית המשפט קמא, ודחה את בקשתו של המבקש מס' 1 מהנימוקים שפורטו בהחלטה הקודמת מיום 7/5/17. באשר לצמצום השטח שבו ישהה המבקש מס' 1 במהלך עבודתו נקבע, כי אין בכך כדי לאיין את עילת המעצר כפי שנקבע קודם. עניינו של העורר מס' 2 כלל לא נידון באותה ישיבה והוא נדחה ליום 17/5/17. גם דיון זה נדחה מאחר שהעורר אושפז יום קודם בביה"ח ולא יכול להתייצב. דיון נוסף שנקבע בעניינו של העורר 2 ליום 24/5/17, אף הוא נדחה מאחר שהסניגור לא יכול היה להתייצב לדיון.

טענות הצדדים

7. בהודעת הערר ובטיעוניו בפני חזר הסניגור על טענותיו בפני בית המשפט קמא, לאפשר לעורר 1 לחזור לביתו בצפת ולצאת לעבודה בשטח המרעה שבין הבית שלו לבין הרפת שנמצאת לשיטתו במרחק של 400 מטר מהבית. לטענתו, ההלכה קובעת, כי ראוי לתת לאדם להתפרנס ולפרנס את משפחתו. המבקשים גרים בצפת, יש להם שטח מרעה ועדר גדול ולכן מבוקש לאפשר לו לצאת לעבודה על מנת לטפל בעדר. הוא טען עוד, כי המסוכנות הנשקפת מן העוררים הייתה נקודתית ואין סיכון לשיבוש מהלכי משפט ולא בכלל. הסניגור הדגיש את הנזק העצום כלשונו שנגרם לעורר 1 ולבני משפחתו עקב העדר טיפול בעדר. באשר לעורר מס' 2, נטען כי הוא על כסא גלגלים, הוא נמצא בחלופת מעצר בכרמיאל בפיקוח האחיות שהיא בחודשי היריון מתקדמים, צריך לעלות ולרדת במדרגות על מנת להיכנס ולצאת מהבית והדבר בלתי אפשרי.

8. המשיבה טענה מנגד, כי קיים חשש ממשי לשיבוש הליכי חקירה והשפעה על עדים. לטענתה, בדיון מיום 7/5/17 נטען כי המבקש מס' 1 אינו מכיר את עדי התביעה מחברת אביו, אך כאשר אחד מהם הגיע לעדות בתיק העיקרי, לפתע המבקש מס' 1 פונה אליו, לחץ לו את ידו ואף שוחח עמו. לטענתה, מדובר בניסיון להשפיע על עדים שמתרחש באולם בית המשפט. בנוסף לכך קיים חשש להשפעה על העדים מטעם משפחת רושרוש שנשלחו להם מספר זימונים לעדות אך ממאנים להגיע. בנוסף לכך נטען כי, משמעות הבקשה היא החזרת העוררים לביתם בצפת שנמצא בסמיכות לאתר העבודות שבו בוצעו העבירות, ויש בכך כדי להגביר את מסוכנותם ולסכל את מטרת המעצר.

דין והכרעה

9. דין הערר להידחות.

כפי שהובא לעיל, החלטות השחרור בתנאים מגבילים ניתנו בתאריכים 7/2/17 ו- 8/3/17 ואילו הבקשה לעיון חוזר הוגשה ביום 24/4/17, כחודשיים וחצי לאחר מתן ההחלטה בעניינו של העורר מס' 1 וכחודש וחצי לאחר מתן ההחלטה בעניינו של העורר 2. לא נטען כי מאז מתן ההחלטות חל שינוי מהותי שמצדיק עיון מחדש באותן החלטות. זאת ועוד, נוכח חומרת העבירות והמעשים המיוחסים לעוררים, אין ספק שחלוף זמן של כחודשיים וחצי בעניינו של העורר 1 וכחודש וחצי בעניינו של העורר 2 אינו מהווה חלוף זמן ניכר המצדיק בחינת תנאי השחרור מחדש. די באמור כדי להביא לדחיית הערר.

10. מעבר לצורך אציין, כי נימוקיו של בית המשפט קמא בהחלטה מיום 7/5/17 מקובלים עליי במלואם. מקובלת עליי הקביעה כי, השיקולים שעמדו בבסיס התנאים שנקבעו בהחלטת השחרור לא השתנו באופן מהותי, וכי היענות לבקשה עלולה להביא לשיבוש הליכי משפט והשפעה על עדים. זאת ועוד, בצדק קבע בית המשפט קמא, כי מאז מתן החלטת השחרור חלף פרק זמן קצר שלא ניתן ללמוד ממנו

לעניין הפחתת מסוכנותו של העורר 1 והיכולת לתת בו אמון. מקובלת עליו גם קביעתו של בית המשפט באשר לבעייתיות בבקשה לצאת לעבודה נוכח העובדה שמדובר בשטח מרעה נרחב שאינו מאפשר פיקוח אפקטיבי של המשטרה, זאת בנוסף לעובדה שהיציאה לעבודה לא תהיה מלווה במפקח.

11. באשר לעורר מס' 2, הנימוקים שהובאו לעיל ואשר מצדיקים אי היענות לבקשתו של העורר מז' 1 לחזור לביתו, יפים מקל וחומר גם לעניינו של העורר מס' 2. מעבר לנדרש אוסיף, כי לא עמדה בפני בית המשפט קמא בקשה לשינוי תנאי השחרור של העורר מס' 2 באופן שיותר לו לחזור להתגורר לביתו בצפת, בקשה זו כלל לא נבחנה על ידי בית המשפט קמא, ועל כן, לא היה מקום להעלותה במסגרת הערר. זאת ועוד, בהתאם להודעת עדכון שהוגשה על ידי העורר 2 לבית המשפט קמא נאמר, כי תוגש בקשה לעיון חוזר בצירוף חוות דעת רפואיות עדכניות. בקשה כאמור לא הוגשה בפני בית המשפט קמא, אך משום מה גם בעניינו הוגש ערר על אף שביט המשפט קמא כאמור השאיר פתח להגשת בקשה לעיון חוזר בצירוף מסמכים רפואיים עדכניים. מכל מקום, נימוקיו של בית המשפט מקובלים עליו, גם בכל הנוגע לעורר מס' 2.

12. סוף דבר, הערר נדחה.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים בדואר.

ניתנה היום, כ"ז סיוון תשע"ז, 21 יוני 2017, בהעדר הצדדים.